

Una pausa voluntària

written by Alfons Duran Pich | 9 d'agost de 2023

Ens prendrem un respir, no perquè haguem d'anar de vacances (mai he interpretat bé aquest concepte) ni perquè haguem de "carregar piles" (anem més aviat sobrecarregats), sinó perquè intentem empatitzar amb els nostres lectors i ajustar-nos a les seves agendes d'estiu. Tret que aparegui de nou un *cigne negre* (en els últims anys n'hi ha hagut un esclat), mantindrem un voluntari silenci.

Però ens posarem com a tasca uns "exercicis de vacances", com els que ens posaven els germans lasal·lians al nostre ja molt llunyà batxillerat. Són senzills i no són de compliment obligat. Pretenen estimular la reflexió i fugir del pensament únic, un enfocament assumit des de l'origen d'aquest web, a mitjans de l'any 2000.

Segur que trobareu un espai entre el gintònic, els nens, la platja, els concerts, les cues, els amics, els veïns i tot aquest conjunt de rutines que ens envolten en un estiu que es presenta tòrrid i repetitiu, molt allunyat del "*The long, hot, summer*", on Martin Ritt –basat en un relat de William Faulkner– ens explicava les aventures d'un jove i rebel Paul Newman en un petit poble de l'Estat de Mississipi. Aquí tot és més senzill, *més casolà* (que diria el mestre Pla), més d'estar per casa.

Continuarem provocant el personal, que és el nostre ofici pedagògic. Aquí teniu alguns temes sobre els quals reflexionar:

- Si Catalunya és un país ocupat (que a parer meu ho és), els ciutadans que col·laborin amb l'exèrcit d'ocupació (en els seus múltiples oficis) són "col·laboracionistes". Cal saber amb qui es juga un els calers.

- El PSC és el representant del PSOE a Catalunya, partit espanyol que va donar suport al PP al govern del senyor Rajoy perquè apliqués l'article 155 de la Constitució i suprimís els escassos drets del govern autonomista de la Generalitat. El PSC forma part de l'espectre *col·laboracionista*.
- Pel que fa a Catalunya, el PSOE i el PP no es diferencien. Competeixen pel caràcter reaccionari. Ens exploten econòmicament, ens menystenen socialment i ens anul·len políticament. Ho fan com a partits nacionalistes espanyols.
- L'extrema dreta no és VOX. L'extrema dreta ha estat sempre molt ben representada als dos partits dinàstics citats, tots dos hereus directes de la ideologia franquista. L'extrema dreta està a més, molt ben posicionada entre els "alts funcionaris de l'Estat", que es mantenen als seus llocs governi qui governi. VOX és un exabrupte per espantar el personal.
- A un independentista li ha d'importar molt poc el que passi al país veí. A les eleccions generals espanyoles un independentista s'hauria d'haver abstingut.
- Si no ho ha fet, pot haver pres dos camins. Votar un partit dels que s'autoqualifiquen com a "independentistes" o votar un partit d' "*izquierdas*" (PSOE, SUMAR, etc.) perquè "no vingui la dreta".
- Si ha votat (el simple fet de votar) vol dir que ha legitimat un estat que es presenta com "un estat democràtic i de dret" sense ser-ho. Ha acceptat les regles de joc. És el que han fet els partits independentistes.
- Si a més ha votat els partits d' "*izquierda*" per impedir "que vingui la dreta", li han pres el pèl miserablement. La dreta no pot venir perquè, com ja hem dit, mai se n'ha anat. El corpus ideològic dominant a l'Estat és un franquisme "cosmetitzat" al qual se li va aplicar un *lífting* i es va etiquetar com a "transició". Una autèntica estafa.

- I si té la convicció que el PSOE i SUMAR són partits d'“esquerra”, en el sentit d'estar a favor de la millora i el progrés de la societat en el seu conjunt, només ha de revisar el seu comportament des que exerceixen el poder per comprovar la falsedat del raonament. Mantenen el dèficit fiscal, incompleixen les inversions en infraestructures que exigeix □□l'Estatut (en origen ja molt escasses), imposen una castellanització a les aules públiques, manipulen amb les subvencions els mitjans d'informació, reparteixen càrrecs i assessories com el que reparteix caramels (ajuntaments, diputacions, etc.). Són tan corruptes com els seus col·legues de la “dreta oficial”, encara que somriuen millor.
- Els uns i els altres són uns tramposos que a sobre tenen el desvergonyiment de qualificar d'“extrema dreta” un petit partit (Aliança Catalana) que ha tingut l'atreviment d'obrir la caixa dels trons al contenciós de la migració islamista. Freud deia que hom projecta cap a fora el que no és capaç d'assumir al seu interior. Políticament, la seva postura es podria qualificar de feixisme d'última generació.
- El que per associació em condueix al degoteig constant d'assassinats de dones, que es resol hipòcritament amb minuts de silenci. Les portaveus oficials manifesten que és un problema estructural (que ho és) i que es produeix a qualsevol àmbit. Jo qüestiono això darrer i m'agradaria conèixer el perfil dels assassins (origen, classe social, valors culturals, antecedents policials, llengua materna, ingressos, etc.). Tinc la impressió que s'amaga informació perquè el retrat robot que podria sortir no casa amb els desitjos. La societat és masclista, però hi ha cultures que ho fomenten i altres que no. Cal saber de què parlem.
- Esquerra Republicana de Catalunya com a partit polític és un fracàs rotund. Les sigles han estat segrestades per una cúpula de dirigents que controlen amb mà fèrria els moviments de les bases (fet habitual a tots els

partits amb certa trajectòria). La seva estratègia per assolir la independència ha estat sempre errònia. Fa cent anys que diuen que la volen. És com una broma. En l'àmbit local poden funcionar, sempre que l'alcalde elegit tingui capacitats i vagi lliure. En l'àmbit global són una gestoria administrativa que fa tràmits i poca cosa més.

- Ara demanen unitat d'acció, quan els hauria de caure la cara de vergonya per haver-la trencat anys enrere. El 2015 els corrents independentistes van crear la coalició Junts pel Sí, que aquell any va guanyar les eleccions amb una diferència de 900.000 vots respecte al segon partit (Ciutadans). Però van sorgir els egos (en particular del senyor Junqueras) i el projecte es va desfer. Els independentistes catalans no han d'oblidar aquest fet. ERC no mereix ser votada.
- La CUP és pur espectacle. De vegades èpic i de vegades dramàtic. Es passen el dia discutint sobre què han de fer. Fa la sensació que sempre estan fent el treball de final de carrera, que mai acaben del tot. Es declaren independentistes però no fan res per aconseguir la independència. Com que no hi ha una sola veu (hi ha moltes CUPS) desanimen els seus joves seguidors. Políticament no s'hi pot comptar.
- Junts per Catalunya no és, de moment, un partit polític. Com a màxim és un projecte de partit. Tot és feble: les bases, l'estructura, la definició de tasques i funcions. Ha aglutinat molts corrents, que sí que coincideixen en la voluntat d'independència. Té un president a l'exili i una àrea executiva mediatitzada per les sancions penals de l'Estat. En aquestes condicions és molt difícil moure's. Ha de fer un pas endavant i professionalitzar-se. Ha d'injectar sang nova. Si ho aconsegueix serà l'únic partit polític autènticament independentista que pot recollir a les pròximes eleccions *autonòmiques* el vot majoritari dels independentistes. Ha de tenir molt clar que l'únic objectiu d'un partit com aquest és la

independència de Catalunya. La resta és subsidiari.

- En aquest context i a curt termini, Junts per Catalunya no ha de donar la seva confiança a cap candidat a la presidència del govern d'Espanya, sigui aquest el senyor Núñez o el senyor Sánchez. Com molt bé diu Joan Vall Clara: "Que s'ho facin!"

Ja té amb què entretenir-se. No venen temps fàcils. No n'hi ha hagut mai. Abur, adéu, fins aviat.